

имъ трептятъ! А отъ горъ имъ звѣздички бѣли, като изъ рѣшето се сипятъ, сипятъ! . . .

„Чикъ-чирикъ, чикъ-чирикъ!“ жално произнасятъ и по клоне черни, на дървета смразени, едва подскачатъ, като че искатъ съ това да се сгрѣятъ . . . но сгрѣватъ ли се? — Студениятъ снѣгъ надъ тѣхъ се сипе, сипе . . .

День слѣдъ день, тѣ чакатъ зима да се мине и слънце топло отново да ги огрѣй; но вѣтрътъ зловѣщъ, салъ клоне кърши и ситни снѣжинки на далече вѣй. . . .

Чири-рикатъ тѣ, гладни, вкоченени и мислятъ кога слънце пакъ ще ги сгрѣй! . . .

На гости въ Чепеларе.

хъ, колко е хубаво нашето отечество! Хубави сж неговитѣ поля и гори, долини и балкани! Особено хубави сж Родопитѣ съ своитѣ голѣми борови и елхови гори прошарени тукъ-тамъ съ села. Едно отъ тѣзи хубави села, що краси Родопитѣ, е и Чепеларе.

Единъ есененъ день рѣшихме да отидемъ въ това хубаво Родопско кѣтче на нашето отече-